
===== Dua eden Ateist =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Author: Emin Reşah .. :Date: <>

Reddit'te okuduğum bir soru <<http://www.reddit.com/r/TrueAtheism/comments/15qbs6/a>> teşhis edilemeyen bir romatizmanın sancıları esnasında evren ile konuşup, yardım talep etmenin, *ateizmin akidesine* ters olup olmadığını araştırıyordu.

Tuhaf geldi diyemem. *Ah, bu ateisler, hem inanmadıklarını söyler, hem de arada inşallah derler gibi dindar geyiğine de saramam.* Buradaki ihtiyacı anladığımı söylerim sadece.

Hepimiz benzer bir boşluktayız. Ayaklarının yere bastığına inananlar da bunu yeterince tefekkür etmediklerinden söylüyor. Ateist, aşağı yukarı, *eğer yeryüzünde bir fark yaratmayacaksa neden ve nasıl inanayım* diyor ve *tanrının belgesini* istiyor. Dindar ise bu belgenin zaten elimizde olduğunu ve görmek için etrafa bakmamız gerektiğini iddia ediyor. Cevap malum, *ben etrafta bir belge göremiyorum, sadece fizik kurallarına uyan bir kainat var, bunun belge olduğunu söyleyen de sen ve senin dinin.*

Şahsen bu tartışma önceleri çok ilgimi çektiyse de, artık kimseye bu gibi konularda isbat kaygısı taşımadığımı farkediyorum. *Önemli olan nasıl yaşadığındır* diyebiliyorum sadece, önemli olan bu boşlukla nasıl başa çıktığındır.

Acıya karşı hepimiz savunmasızız. Hayatta iyilik ve güzellik de mevcut ama insan kötülükten, acıdan daha çok etkileniyor. Sevinç bir kaç gün sürüyor, hastalık yıllarca. Şükretmeyi bilmeyen için boşluğun acıyla dolması çok kolay. Yıllar ilerledikçe gerçekten zevk aldığımız faaliyetler azalıyor, sevdiğimiz insanlar ölüyor, arkadaşlarımız kayboluyor, kötü huylarımız belirginleşiyor ve hayatı daha da umursamaz oluyoruz. Hakikat savaşçısı olarak gençliğinde tanrıların olmadığına ve bunların eskilerin uydurması olduğuna inanan ego yardım aramaya başlıyor. Astrolojiden, falcılardan, evrenden, müskirat-tan, ermişlerden, paradan, tüketimden ve envai çeşit yığın yığın saçmalıktan medet umuyor. Hepsinin boş olduğunu aklının bir köşesinde tutsa da, o sesi susturmayı, gözardı etmeyi öğreniyor.

Bilimciler tabi, en iyisinin gerçeğin ne olduğunu mümkün olduğunca ortaya koymak olduğunu söylüyor. İleri yaşlarında bilimcilik de diğer bütün teselliler gibi bir faraziye halini alıyor. Dedikodu. Bilim insan aklına o kadar ters ki ancak küçücük bir köşesini hakkıyla ifa ediyoruz ve o da bilimcilerin bile pek çoğu için o derin boşluğu doldurmuyor. *İsminin sonsuza kadar yaşaması* gibi bir amacın, *öldükten sonra cennete gitmek* kadar komik olabileceğini nedense görmezden geliyorlar.

Ol sebepten bu boşlukla bir şekilde tanışıp, *ciddi düşünüp* intihar etmeden yakayı kurtarabilmiş herkese saygıyla yaklaşıyorum. Onunla tanışmasını ertelemiş insana da bazen gıpta, bazen tahfif ile bakıyorum.

Önemli olan nasıl yaşadığındır. Neyle teselli oluyorsun? Beni her gün kendisine hamd ettiğim *alemlerin rabbi* teselli ediyor, sen neyle teselli oluyorsun?